

да го нарани. Кожата му бѣше толкова дебела, че стрелитѣ не можеха да я пробиятъ.

Грабна тогава Херкулесъ тежкия дървенъ боздуганъ, хвърли се върху чудовището и му нанесе смъртенъ ударъ по главата. Животното изрева страшно, но не падна на земята. И този път Херкулесъ не успѣ. Боздуганътъ му се счупи на две. Разлютеното животно изрева отчаяно и се хвърли върху Херкулеса. Хванаха се гуша за гуша съ дивия звѣръ, който скачаше и ревъше тъй страшно, че гората ечеше. Борбата бѣше отчаяна. Херкулесъ се хвърли срещу лъва, хвана го съ дветѣ си яки ржце за шията и я притисна колкото сила имаше къмъ гърдитѣ си. Следъ дълга и неравна борба лъвътъ бѣ одушенъ и падна мъртъвъ на земята съ опулени очи и увисналъ езикъ. Херкулесъ одра кожата му, метна я на рамо и я отнесе на Евристей. Последниятъ онѣмъ отъ страхъ, а Юнона побѣснѣ отъ мъжа, когато видѣ Херкулеса здравъ и читавъ съ кожата на убития лъвъ презъ рамо.

2. ХИДРАТА.

Следъ като Херкулесъ победи лъва, Евристей повѣрва въ силата на своя братъ. Озлобенъ още повече, той му заповѣда да напусне бащиния си домъ и да не се връща въ него, докато не изпълни опаснитѣ подвизи, за които му даде цѣлъ списъкъ.

Най-напредъ Херкулесъ трѣбваше да се разправи съ онова чудовище-змия, което живѣеше въ блатото Лернъ, въ мѣстността Аргосъ. Хидрата имаше много глави. Трѣбваше да се отсѣкатъ всичкитѣ наведнажъ, иначе тѣ ставаха все по-многобройни и по-многобройни. Херкулесъ започна опасната борба съ нея, но разбра отъ самото начало